

Esittelen teille uhanalaisen ruusulajin. Tämä ruusu *tässä* elää betoniharkon sisällä.

Se on kuolematon, kuihtumaton kasvi,
ainapunainen ikivihreydessään -
se mitä sanon, on totta vain siksi, että valolla
on monta mieltä ja monta silmää.

Että *jokin* on kuin jokin toinen, niiden välillä
suurin mahdollinen etäisyys,
kahden lähteen välille syntyvä varaus tai virta
saattaa ne yhteen, ja kaikki matkan varrella olevat asiat
iloitsevat tästä uudesta yhteydestä.

Tarkkaan ottaen: valoa on kaikkialla,
missä jokin asia tavallisessa, arkipäivässä,
siinä itsessään tai sen joukossa,
saa meidät syttymään.

Herkkyys on toinen luonto. Ei se *mitä* jokin on, vaan se mitä
se voisi olla ja tulee siksi olleeksi.

Ruusu on *ihmetys*, hohtava kysymysmerkki,
mielikuvituksemme tilavuus ja *tila*,
missä *ihmeellinen* tapahtuu.

Se on syy herätä tähän pimeään päivään,
jonka helmitauluun varrastettu aurinko
lasketaan kellotaulu kerrallaan.

Ja vasta nukahdettuaan voisi tarkasti laskea
ympyrän viimeisen säteen
mielikuvituksensa kankaalta

Elleivät kukat nostaisi tulisia päitään.

Elleivät varjot kulkisi varjoissa.

Ellei taiteen tehtävänä olisi hengittää ilmakehä
yhteisen *mielemme* taivaaksi.

Tulet mieleeni kuin tähdenlennon mahdollisuus. Salaman kaltaisena,
kuin pilvien palapeli. Välkehtien,
kuin lumuhiutaleiden tähdet.